

Rosa rubiginosa

Synonim lac.: *Rosa eglanteria*

róża rdzawa

Synonim pol.: róża szkocka

Grupa Rubiginosa (Hybrid Eglanteria)

Róża często spotykana w stanie naturalnym na terenie całej Polski, na obrzeżach lasów, na skarpach, w zaroślach i zadrzewieniach śródpolnych. Liście po roztarciu pachną jabłkami – inna, starsza nazwa to róża jabłkowata. Owoce są pokarmem dla dzikich zwierząt, ptaków. W kuchni używane do wyrobu win, soków, konfitur, herbat. W szkółkarstwie róża rdzawa czasem stosowana jest jako podkładka dla odmian, głównie róż parkowych, zwłaszcza sadzonych w rejonach o surowych zimach. Gatunek nie miał niedużego znaczenia w hodowli, aczkolwiek istnieją odmiany pochodzące od tej róży np. Rosa FLAMMENTANZ, 'Alchymist', 'Hebe's Lip', 'Fritz Nobis'. Gatunek zmienny tworzący naturalne mieszańce z wieloma rosnącymi w Polsce gatunkami róż. Krzewy bardzo gęste, intensywnie rosnące, osiągające od 0,5 do około 3 m wysokości. Kwiaty średniej wielkości, średnicy około 4 cm, pojedyncze, intensywnie różowe, przyjemnie pachnące, skupione najczęściej w wielokwiatowe kwiatostany. Kwitnie na pędach co najmniej ubiegłorocznych, niezbyt obficie, ale długo - od maja do lipca, po czym zawiązują się pomarańczowoczerwone, jajowate lub okrągławe, ogruczone lub szczeciniaste owoce. Liście 5-7 listkowe, jasno do świeżozielonych, młode żółtawe lub brunatnoczerwone, lekko połyskujące. Listki są dość duże, zwykle okrągławe lub szerokojajowate, o szeroko piłkowanym brzegach. Pędy silne, grube, sztywne, bardzo kolczaste, o hakowatych kolcach różnej wielkości; długopędy i pędy kwiatowe mają dodatkowo jasne, szczeciniaste kolce. Bezkolcowe pędy kwiatowe spotykane rzadko. Młode pędy zielone, potem czerwonobrązowe, łukowato wzniesione do góry, silnie rozgałęzione. Odporność na mróz bardzo wysoka, krzewy rosną zdrowo, rzadko chorują. Gatunek w dużym stopniu tolerancyjny na susze, warunki miejskie, słabsze gleby. Stanowisko powinno być słoneczne, ale może rosnąć w lekkim półcieniu. Krzewy nie wymagają cięcia. Czasem można wykonać cięcie sanitarne i ewentualnie odmładzające. Gatunek o szerokich możliwościach zastosowania, zwłaszcza na terenach zieleni miejskiej, w parkach, ogrodach prywatnych, także tych o charakterze naturalistycznym. Doskonale nadaje się na żywopłoty, formowane i nieformowane. Krzewy sadzi się przeciętnie co 1-1,2 m.

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

zasięg geograficzny

Europa Środkowa, Wschodnia, Zachodnia i Południowa

pochodzenie

pierwsza publikacja: Carl von Linne (Karol Linneusz, Carolus Linnaeus) 1753
Species Plantarum

grupa roślin

róże

grupa użytkowa

róże parkowe

forma

krzew

siła wzrostu

roślina szybkorosnąca
wzrost typowy dla gatunku

pokrój

krzaczasty rozłożysty

docelowa wysokość

od 1 m do 2 m

barwa liści (igieł)

jasnozielone

zimozieloność liści (igieł)

liście opadające na zimę

rodzaj kwiatów

pojedyncze

barwa kwiatów

różowe

pora kwitnienia

czerwiec
lipiec

owoce

czerwone
pomarańczowe
ozdobne i jadalne

pora owocowania

sierpień
wrzesień
październik

nasłonecznienie

stanowisko półcieniste
stanowisko słoneczne

wilgotność

roślina tolerancyjna

rodzaj gleby

przeciętna ogrodowa

walory

jadalne owoce
odporność na zanieczyszczenia
ozdobne owoce
pachnące kwiaty
ozdobne z kwiatów
ozdobne z liści/igieł
roślina kolczasta lub ciernista

zastosowanie

ogrody przydomowe
parki
rekultywacja
zieleń publiczna
ogrody wrzosowiskowe
kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody)
rabaty
suche bukiety
w grupach
soliter (pojedynczo)
owoce na przetwory

strefa

5b

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

